

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A. J., D. S. i A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku
z udziałem zainteresowanego P. G.

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 lipca 2025 r.,

skargi kasacyjnej A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 12 sierpnia 2024 r., sygn. akt III AUa 183/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 sierpnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z 20 grudnia 2021 r. i oddalił odwołania A. Sp. z o.o. w J. (dalej jako Spółka) oraz A. J. i D. S. od decyzji organu rentowego z 4 września 2020 r., mocą której określono wysokość podstawy

wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne z tytułu umów o pracę A. J. i D. S.

Sąd Apelacyjny uznał, że spór sprowadzał się do oceny czy w świetle art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej ustawa systemowa) prace wykonywane przez ubezpieczonych na podstawie umowy o dzieło (zawarte z „B.”) były wykonywane na rzecz Spółki. Dalej Sąd uznał, że mimo prace nie były tożsame rodzajowo, to niewątpliwie Spółka – jako pracodawca – odnosiła korzyści z tej pracy. Dlatego decyzja organu rentowego była trafna, co potwierdza stanowisko Sądu Najwyższego (na przykład wyrok z 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się spółka w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Spółki nie może być przyjęta do rozpoznania, co też zresztą dostrzegł Sąd Najwyższy (zob. postanowienie z dnia 19 marca 2025 r., I USK 143/24).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie

prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817).

Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009

nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

Sformułowane przez skarżącą problemy prawne, przedstawiane jako zagadnienia prawne i uzasadniające twierdzenie o potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nie mają przymiotu istotnych zagadnień prawnych i nie budzą poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych. Należy podkreślić, że poza wyrażeniem swoich oczekiwań względem wykładni przepisów ustawy prawo zamówień publicznych i ustawy systemowej, strona skarżąca nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji prawnej, która mogłaby wykazać, że w niniejszej sprawie powoływany zbieg przepisów obu ustaw rzeczywiście wzbudza poważne wątpliwości interpretacyjne, czy też ich wzajemna wykładnia jest niejasna. Podobnie nie wykazano w żaden sposób, aby w kontekście tych przepisów istniały rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, czy też Sądu Najwyższego. Nie jest w tym zakresie odesłanie do uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej, bowiem ta część skargi kasacyjnej spełnia odmienną rolę od uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednak, nawet analiza wyroków wskazanych w uzasadnieniu zarzutów skargi kasacyjnej nie wskazuje na rozbieżność w orzecznictwie sądów. Przypomnieć bowiem należy, że rozbieżność w orzecznictwie występuje wtedy, gdy w podobnych stanach faktycznych różne sądy dokonują odmiennej wykładni przepisów prawa i wydają odmienne rozstrzygnięcia. Sytuacja, w której sąd w zaskarżonym wyroku orzeka odmiennie od utrwalonej linii orzeczniczej innych sądów w podobnych sprawach może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a nie o rozbieżności w orzecznictwie. Strona skarżąca zaś nie wskazała na rozbieżne rozstrzygnięcia różnych sądów w podobnych sprawach.

Sumując powyższe, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 98 § 1 k.p.c.

AGM

[a.ł.]